

1. Ks. A. Schletz, Redaktor „Naszej Przeszłości” na audyencji u Papieża Pawła VI

PISMO SEKRETARIATU STANU OJCA ŚW.
DO REDAKTORA „NASZEJ PRZESZŁOŚCI”

SEGRETERIA DI STATO Dal Vaticano, 7 Iunii 1969
N. 139785

Rev. de Pater,

quod munus, editos scilicet libellos nn. XXI-XXIX commentariorum „Nasza Przeszłość”, inter recentiorem Audientiam Summo Pontifici ipse obtulisti, benevolo id animo acceptum esse scias.

Inde enim Beatissimus Pater, ut germanos sane venerationis Tuae sensus agnovit, ita et sedulam expendere potuit operam, qua memoriam hominum et eventuum ad religiosam Polonicae Ecclesiae vitam attinentium, illustrandam atque evulgandam curas. Dum igitur plurimas de allato dono gratias persolvit, Sanctitas Sua hisce tam bene coeptis fausta quaeque ominatur, Tibique denuo amanterque Apostolicam largitur Benedictionem, cum omnibus operis adiutoribus communicandam.

Quibus nuntiatis, iuvat me observanter profiteri

Tibi in Domino addictum

† I. Benelli, Subst.

Na audyencji w dniu 14 maja 1969 r. redaktor „Naszej Przeszłości” ks. Alfons Schletz wręczył Ojcu św. Pawłowi VI dziewięć ostatnich tomów studiów. Przed kilku laty (w grudniu 1964 r.) Prymas Polski Ks. Kard. Stefan Wyszyński ofiarował temuż Papieżowi dwadzieścia tomów (zob. NP T. 21: 1965 s. 5—6). W czasie

wspomnianej audiencji Ojciec św. nazwał „Naszą Przeszość” *documentum fidei* i w serdecznych słowach życzył pismu dalszego wspólnego rozwoju i udzielił redaktorowi, współpracownikom, pisarzom, drukarzom i przyjaciółom Ojcowskiego błogosławieństwa. Ks. Redaktor otrzymał w darze od Ojca św. ozdobnie wydany album ostatniego Soboru: *Imagini del Concilio* (Città del Vaticano 1966). Niezależnie od audiencji Sekretariat Stanu przesłał na ręce Ks. Redaktora pismo, które tu w oryginale podajemy.

Fotografia przedstawia moment wręczenia Papieżowi Pawłowi VI ostatnich tomów „Naszej Przeszłości”.

SŁOWO WSTĘPNE

Na przestrzeni dwudziestu lat, 1963—1984, przypada szereg ważnych rocznic historycznych w dziejach zakonu paulińskiego, inaczej św. Pawła I Pustelnika, *Ordo S. Pauli I Eremitae*.

Pierwsza rocznica wypadła przed pięcioma laty z okazji jubileuszu 700-lecia zatwierdzenia zakonu przez Stolicę Apostolską. Fakt ten otworzył kiedyś prawa istnienia zakonu eremickiego, a równe 660 lat temu włączył go poprzez uzyskanie własnych konstytucji i zdolność do organicznego rozwoju w duchu surowej ascezy do licznych rodzin zakonnych w Kościele.

Za niespełna 13 lat obchodzić będziemy inny ważny i bardziej już narodowy jubileusz, nawiązujący do faktu, kiedy to Ludwik Węgierski przy współpracy Władysława Opolczyka osiedlił w Częstochowie węgierskich paulinów. Tuż po założeniu klasztoru oddano im Cudowny Obraz Matki Najświętszej, który dał początek maryjnemu sanktuarium naszego narodu.

Trzeci najbliższy już jubileusz w dziejach zakonu paulińskiego w Polsce to sprowadzenie przez ks. Jana Długosza jasnogórskich paulinów do Krakowa i powierzenie im opieki duszpasterskiej nad skałecznym sanktuarium św. Stanisława bpa i męczennika. Fundacja Długosza miała miejsce w r. 1472, a zatem trzy lata zaledwie dzielą nas od 500-letniej rocznicy tego faktu.

Nie tylko jednak wspomniane wyżej rocznice, lecz również postulaty historyków Kościoła w Polsce domagają się naukowego opracowania 700-letnich dziejów zakonu paulinów. Są to dzieje dość niezwykle, przede wszystkim dla historyka kultury. Zakon bowiem, który rozprzestrzenił się ongiś nie tylko na Węgrzech i półwyspie Bałkańskim, nie tylko w Polsce, Austrii i Niemczech, ale znany był w Italii, Francji i Portugalii, skąd dotarł do Ameryki Płd. wraz z pierwszymi pionierami chrześci-